

SENTÈNCIA 2003-29 DE 16 DE JUNY DE 2003

RESPONSABILITAT PATRIMONIAL DE L'ADMINISTRACIÓ. Danys en una borda derivats de la circulació de vehicles pesants per una carretera que recolza sobre l'immoble. Falta de servei. Reparació "in natura". PROCÉS ADMINISTRATIU. Congruència amb el recurs administratiu previ i amb la sol·licitud formulada en via administrativa. CARRETERES. Competències dels Comuns en matèria de millora de les carreteres secundàries. PROCÉS ADMINISTRATIU. Legitimació passiva del Comú. PRESCRIPCIÓ. Danys de caràcter continuat en el temps.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència dictada l'11 d'octubre de 2002 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va estimar parcialment la demanda formulada per la Sra. T.G.G. contra l'Hble. Comú de La Massana i, anul·lant la desestimació tàcita per silenci administratiu de la sol·licitud presentada per l'agent el 12 de febrer de 2001, va declarar el dret de la interessada a què l'Administració comunal realitzés al seu càrrec un mur de sosteniment del camí dels Cortals de Sispony, de manera que aquest vial no es recolzés en la façana de la borda de l'agent, així com procedís a canalitzar les aigües del camí, per tal d'evitar les humitats que presenta la façana de la borda i, finalment, es refés el mur i la façana en la part que confronta amb l'esmentat camí del Cortals de Sispony.

2n.- Disconformes amb aquesta resolució, van interposar recurs d'apel·lació tant la representació del Comú com la de l'agent, que van formalitzar davant d'aquesta Sala el 25 i 29 de novembre de 2002, respectivament.

La representació de la Sra. T.G.G. discuteix el pronunciament de la sentència apel·lada sobre la incongruència existent entre la petició continguda en la demanda i la que es va formular prèviament en via administrativa, en la part que fa referència a la indemnització de danys i perjudicis. Sobre aquest punt, considera que no podia quantificar inicialment l'import de la indemnització, ja que això depenia del resultat de la prova pericial, però que en tot cas la petició s'havia presentat explícitament en la sol·licitud presentada davant del Comú en data 12 de febrer de 2001.

3r.- La representació del Comú de La Massana impugna la sentència apel·lada pel que fa a la desestimació de l'excepció de prescripció, que el Tribunal *a quo* vincula exclusivament a la indemnització de danys i perjudicis, mentre que el Comú defensava la seva virtualitat respecte del conjunt de pretensions de l'agent. En aquest sentit, argumenta que l'eixamplament del camí dels Cortals de Sispony va tenir lloc fa uns 40 anys, de manera que ha transcorregut amb escreix el termini assenyalat per a l'exercici de l'acció indemnitzatòria, en tots els seus aspectes, inclosa la obligació de procedir a la refecció del camí per tal d'evitar els danys que pateix la façana de la borda de l'agent.

En segon lloc, el Comú al·lega la seva falta de legitimació passiva, atès que correspon al Govern el manteniment de les carreteres secundàries com la que és objecte d'aquest procés.

Igualment sosté que no concorren els supòsits determinants de la responsabilitat administrativa per risc anormal o trencament del principi d'igualtat i, en darrer terme, al·lega que resulta improcedent procedir a la refecció del mur, ja que l'actual límit d'edificació afecta la borda i, en conseqüència, s'hauria de procedir a enretirar la seva façana respecte de la situació en què ara es troba.

4t.- De cadascun dels escrits d'apel·lació se'n va donar trasllat a la respectiva contrapart, a fi de què poguessin impugnar-lo en el termini legal, tràmit que van evacuar en temps i forma.

5è.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- *Sobre la incongruència entre la demanda i la sol·licitud prèvia en via administrativa.*

La sentència apel·lada considera que la petició que va formular l'agent en via administrativa no es va estendre a la indemnització dels danys i perjudicis, respecte de la qual només es va fer un advertiment del posterior exercici de les accions corresponents, i que no es va quantificar de cap manera l'import de la reclamació. En conseqüència, conclou que hi ha incongruència, en aquest punt, entre la pretensió continguda en la demanda i la que es va formular en la via administrativa prèvia, cosa que fa impossible acollir la reclamació de l'agent.

L'article 34 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal estableix clarament que l'escrit de demanda ha de contenir la petició precisa que formula l'agent, la qual ha de ser congruent amb el recurs administratiu previ i, per extensió, amb la sol·licitud formulada en via administrativa.

En el cas que ara s'examina, la recurrent va demanar al Comú, en el seu escrit presentat el 12 de febrer de 2001, que es procedís a refer el camí dels Cortals de Sispony, de manera que no es recolzés en la façana de la seva borda, així com a canalitzar les aigües del camí i a refer el mur i la façana de la borda. En el mateix escrit, es reservava les accions escaients per responsabilitat administrativa i demanda de danys i perjudicis en cas de no accedir-se a les anteriors peticions.

Encara que el conjunt de les pretensions de l'agent troben el seu fonament en la institució de la responsabilitat administrativa, del contingut de la seva petició es desprèn

que, d'una banda, va demanar la refecció del camí i de la façana de la borda, per tal d'evitar els danys que deriven del recolzament del vial sobre aquesta darrera, mentre que, en segon lloc, es va reservar la reclamació d'una indemnització econòmica pel cas que no fossin ateses les anteriors pretensions. En conseqüència, cal considerar que aquesta darrera sol·licitud es va formular amb caràcter merament subsidiari, pel cas de què es desestimés la principal, per la qual cosa és improcedent examinar-la quant aquesta darrera ha estat acollida íntegrament. Procedeix, doncs, desestimar el recurs d'apel·lació que formula la part agent.

Tercer.- Sobre la legitimació passiva de l'Hble. Comú de La Massana.

L'article 4.9 de la Llei qualificada de delimitació de competències dels Comuns disposa que correspon als ens locals la construcció i millora de les vies públiques urbanes, carreteres secundàries, camins comunals i de muntanya, places, jardins, aparcaments i estacionaments. Això no obstant, l'Estat proveirà l'enquitrانament de les vies públiques urbanes i el manteniment i l'enquitrانament de les carreteres secundàries.

Partint del fet que el camí dels Cortals de Sispony té la consideració de carretera secundària, s'ha de concloure que l'Administració general només conserva competència pel que fa al manteniment i enquitrانament de la carretera, mentre que qualsevol altra actuació que excedeixi del concepte estricte de conservació entra dins les facultats del Comú, com una manifestació de la facultat de "millora" de les carreteres secundàries, com ja van establir les sentències d'aquesta Sala núm. 94-23, de 17 de novembre de 1994, i 01-13, de 9 de març de 2001.

Atès que els danys que pateix la borda de l'agent no deriven d'un manteniment incorrecte o insuficient del camí esmentat, sinó de la pròpia configuració actual del vial, com afirma la sentència impugnada, s'ha de concloure que correspon al Comú la realització de les actuacions necessàries, de manera que no es pot posar en qüestió la seva legitimació passiva en aquest procés.

Quart.- Sobre la prescripció.

L'article 61 del Codi de l'Administració disposa que, en els supòsits de responsabilitat administrativa, el dret a reclamar prescriu en el termini d'un any a comptar de la data en què es produí el fet, l'acció o l'omissió que el motiva.

En aquest cas, és cert que la prescripció es va fer valer respecte de la totalitat de les pretensions de l'agent, i no només, com entén la sentència apel·lada, quant a la indemnització econòmica. Ara bé, en qualsevol cas no es pot compartir l'argumentació del Comú, que afirma que els danys que pateix la borda deriven de l'eixamplament del camí que es va dur a terme fa uns 40 anys i, per això, ha transcorregut el termini per a reclamar la reparació corresponent. Com resulta de la prova pericial, la façana de l'immoble s'ha corbat en els darrers anys com a conseqüència de la pressió exercida pel camí, que es recolza en el mur de la borda. Resulta evident que el fet danyós no es produeix en un moment determinat, sinó que té un caràcter continuat en el temps, i que encara persisteix, per la qual cosa no es pot considerar que l'acció per reclamar la reparació dels danys, *in natura* o pel seu equivalent econòmic, es trobi prescrita.

Cinquè.- Sobre l'existència de responsabilitat administrativa.

No es poden compartir els raonaments de la sentència apel·lada sobre les causes de la responsabilitat administrativa que concorren en aquest cas, ja que no es tracta d'un supòsit de risc anormal, en no concorrer un perill particular i excepcional, ni tampoc un trencament del principi d'igualtat davant la llei, ja que no es planteja en aquest cas la imposició de càrregues superiors a les que pesen sobre altres ciutadans.

Els danys que pateix la borda de l'agent deriven, però, d'una falta de servei, entesa com la manca d'adequació de les condicions del camí a les circumstàncies que deriven de la seva utilització actual, inclosa la circulació de vehicles pesants. Com resulta de la prova pericial, i recull la sentència apel·lada, els danys que pateix l'immoble són conseqüència del recolzament del vial sobre la façana de la borda i la manca de canalització de les aigües pluvials.

Es conclou, doncs, que aquests danys deriven de la inadequada configuració del camí, la qual cosa comporta l'obligació del Comú de reparar-los.

Aquesta conclusió no resulta desvirtuada per les al·legacions que efectua l'Administració demandada sobre l'existència d'una línia d'edificació que afecta la situació actual de la borda. D'una banda, aquest argument s'ha introduït de forma extemporània, en tractar-se d'una excepció peremptòria que havia de formular-se en l'escrit de contestació a la demanda, segons l'article 41 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal. D'altra banda, es tracta d'un argument irrellevant en el marc d'un procés que examina la pretensió de què es reparin *in natura* els danys causats a un particular per una falta de servei de l'Administració. No es tracta de la sol·licitud d'una autorització per a que el ciutadà pugui realitzar determinades obres, cosa que podria comportar la necessitat d'enretirar-se fins a l'esmentada línia d'edificació, sinó de reposar les coses al seu estat anterior a la producció dels danys imputables a l'Administració.

En conseqüència, procedeix desestimar també el recurs d'apel·lació interposat pel Comú de La Massana, sense especial pronunciament sobre les costes d'aquesta alçada.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar íntegrament els recursos d'apel·lació que interposen l'Hble. Comú de La Massana i la Sra. T.G.G. contra la sentència núm. 2002-073, dictada l'11 d'octubre de 2002 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació

d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.